

CONTINUÏTAT

Ja no surten a la tele aquells cartellets demanant disculpes per alguna interrupció en les emissions. Anys enrere eren d'allò més corrents. Al principi, estaven quasi tant de temps en pantalla com la programació mateixa, era un clàssic. A la ràdio és fàcil omplir els temps morts o els desacoblaments en la programació amb música de farciment; a la televisió, no. Ben mirat, és sorprenent que les imatges s'hi encadenin com si res, sense entrebancs ni interrupcions.

Se n'ocupa el departament de continuïtat de cada canal. És bàsic. Disposa de les gravacions programades i del senyal produït en directe, també dels anuncis pregravats. Es tracta d'anar donant pas a cada cosa de manera fluida, una darrere l'altra i sense talls, precisament a l'hora anunciada. Aviat és dit. Si falla la continuïtat, la programació se'n va en orris. Però la fama se l'emporten els presentadors. Sembla que tot ho facin ells. La tasca de continuïtat és ignorada per quasi tothom.

A la vida passa si fa no fa. El que fa el gol surt a la foto, però menys sovint es parla del centrecampista que organitza el joc (Iniesta i Xavi són felices excepcions...). Així, els centrecampistes quotidians que garanteixen la continuïtat de les coses són perceptivament desplaçats pel gest teatral o per la intervenció cridanera, si no per l'exabrupte. Basta veure diaris i televisions. Les coses importants desapareixen sota la pressió de les vistents. Hauria de ser al revés. Franco ja ho deia: «l'important és durar». En això tenia raó. Durar significa mantenir la continuïtat. Si es dura, es té temps per a fer que passin coses. O perquè les coses passin totes soles, que acaba semblant el mateix.

La continuïtat quotidiana de l'espècie humana és assumida bàsicament per les dones. En tot sopar de parelles, mentre els homes encarrilen el món, les dones paren taula, ja se sap. Trobes la mateixa situació a l'empresa, al carrer, en política. Mentre Zhivago i el

seu sogre blasmen els bolxevics així que arriben al seu expropiat Iuriatin, Tonya encén el foc, no sé si recorden l'escena a la celebrada pel·lícula de David Lean. Al meu *Diccionario de socioecología* (1999) ja deia que la principal aportació de les dones a la gestió quotidiana de l'espècie és la seva mateixa condició genèrica, és a dir, la seva capacitat per a regir la complexitat. La

misogínia, en aquest context, ve a ser una reacció masclista d'horroritzada impotència davant de la dificultat masculina per a gestionar situacions complexes o de caràcter analògic.

En efecte, l'home té una percepció numèrica de les coses, mentre que la dona en té una de més analògica. És un atavisme. Entre els primats, la gestió de l'espècie correspon a les femelles; els mascles es concentren a assegurar l'obtenció dels recursos i a garantir la seguretat del grup. Els humans hem superposat tot un univers cultural al damunt d'aquestes bases, cosa que ha portat alguns progressos i molts malentesos. Així, el segrest dels recursos i la conversió de l'èpica en domini han donat al mascle un control aparent sobre una espècie que, en realitat, mai no ha gestionat. El resultat ha estat una tragèdia estratègica disfressada de legitimitat etològica.

La sostenibilitat és una qüestió de continuïtat, de centrecampisme organitzador d'una altra mena de joc, més analògic i humà. Homes i dones ens hi hem d'esmerçar. En èpoques de crisi reneix la temptació èpica. Ens cal just el contrari. Menys gesticulació i més gestió sensata de la quotidianitat. I també grandesa de mires i imaginació, en comptes de grandiloqüència i fantasia. Amb masclisme desenvolupista i amb un feminisme emulador del masclisme continuaríem cavant en la direcció equivocada. Em sembla.

RAMON FOLCH

Doctor en Biologia, socioecòleg, director general d'ERF

© Anna Sanchis

**«DURAR SIGNIFICA
MANTENIR LA CONTINUÏTAT.
SI ES DURA, ES TÉ TEMPS
PER A FER QUE PASSIN
COSES. O PERQUÈ LES
COSES PASSIN TOTES
SOLES, QUE ACABA
SEMBLANT EL MATEIX»**